

Sygn. akt III AUa 1070/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Janina Kacprzak

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

del. SSO Anna Rodak (spr.)

Protokolant: stażysta Weronika Skalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 grudnia 2015 r. w Ł.

sprawy **M. M. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o rekompensatę z tytułu prac w szczególnych warunkach

na skutek apelacji M. M. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 3 kwietnia 2015 r. sygn. akt VIII U 3685/14

- 1. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzję organu rentowego i przyznaje M. M. (1) prawo do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. na rzecz M. M. (1) kwotę 15 0 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 1070/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie M. M. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., z dnia 22 września 2014 r., którą organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze bowiem uznał, że ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na dzień 31 grudnia 2008 r.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych:

M. M. (1) urodzony w dniu (...), w dniu 14 lipca 2014 r. złożył wniosek o prawo do emerytury z rekompensatą.

Decyzją z dnia 22 sierpnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu powyższego wniosku przyznał ubezpieczonemu, od 7 sierpnia 2014 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego emeryturę i kolejną decyzją z tej samej daty, odmówił M. M. (1), przyznania prawa do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

W dniu 11 września 2014 r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek o wypłatę rekompensaty.

Zaskarżoną decyzją z dnia 22 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 11 września 2014 r. odmówił M. M. (1) prawa do rekompensaty.

Wnioskodawca w okresie od 1 września 1965 r. do 30 września 1991 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. w likwidacji. Pracował na następujących stanowiskach:

- od 1 września 1965 r. do 26 czerwca 1967 r. jako uczeń,
- od 27 czerwca 1967 r. do 30 kwietnia 1981 r. jako murarz – tynkarz,
- od 1 maja 1981 r. do 30 września 1991 r. jako majster.

Podczas zatrudnienia odbywał służbę wojskową w okresie od 27 czerwca 1969 r. do 15 czerwca 1971 r. Do pracy powrócił w dniu 8 lipca 1971 r.

Od 1 października 1991 r. podjął pracę w spółce powstałej na bazie likwidowanego przedsiębiorstwa.

Syndyk masy upadłościowej (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w Ł. wystawił wnioskodawcy świadectwo, w którym wskazał, że M. M. (1) podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy od 1 września 1965 r. do 30 września 1991 r. w okresie od 1 maja 1981 r. do 30 września 1991 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace majsterskie o szczególnym charakterze na stanowisku e majstra wymienionym w wykazie C, część III poz. 1 stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia nr 11 Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 26 sierpnia 1988 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w budownictwie, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uprawniające do wzrostu emerytury (Dz. Urz. MGPIB Nr 1 poz. 6 z dnia 5 września 1988 r.).

Od 1 października 1991 r. do 18 kwietnia 1993 r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku majstra.

Archiwum Zakładowe, w oparciu o akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) spółka z o.o. w Ł., wystawiło wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym wskazało, że od 1 października 1991 r. do 18 kwietnia 1993 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace – niektóre prace wykonywane stale i bezpośrednio przy stanowiskach pracy wymienionych w części I i II na stanowisku majster wymienionym w wykazie C, część III pkt 1 stanowiącym załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MB i (...) nr 3 poz. 6).

W/w zakłady pracy zajmowały się budową budynków niskich i wysokich. Były to bloki mieszkalne konstrukcji żelbetowej i z betonowej płyty 5 i 10 kondygnacyjne. Podczas zatrudnienia od 1981 r. wnioskodawca zajmował stanowisko majstra i zajmował się nadzorem pracowników pracujących jako monterzy konstrukcji żelbetowych, spawaczy, cieśli, zbrojarzy i betoniarzy. Nadzorował montaż „wielkiej płyty”, żeby był zachowany proces technologiczny, proces zbrojeniowy. Praca na zewnątrz budynków była wykonywana do -10 stopni. Gdy było poniżej tej temperatury to pracownicy wykonywali pracę np. pod wiatami. Prowadził także nadzór BHP, nad tym czy pracownicy posiadają ubrania robocze. Kadry dopuszczały pracownika do pracy, a wnioskodawca sprawdzał czy ma on np. orzeczenie lekarskie. Zajmował się kontrolowaniem czasu pracy pracowników i zapisywał w kontrolkach ile godzin dany pracownik przepracował danego dnia. Jako majster ubezpieczony składał kierownikowi obiektu sprawozdanie o wynagrodzeniu, premii. Przed pracą były zebrania, które zajmował około 15 – 20 minut dziennie. Czynności majstra ubezpieczony wykonywał do 18 kwietnia 1993 r. Wnioskodawca przebywał na placu budowy 8 godzin dziennie, pracował w godzinach 7.00 – 16.00.

Wnioskodawca wykazał w sposób bezsporny staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 3 lata, 6 miesięcy i 28 dni.

Sąd wskazał, iż powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zeznań wnioskodawcy oraz zeznań świadków.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy oraz świadków co do faktu, że ubezpieczony świadczył pracę w spornych okresach od 1 maja 1981 r. do 30 września 1991 r. oraz od 1 października 1991 r. do 18 kwietnia 1993 r. na stanowisku majstra w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednakże na ich podstawie niemożliwym jest ustalenie, iż podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy ubezpieczony świadczył pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd zwrócił uwagę, iż stanowiska pracy wnioskodawcy wykazywane w świadectwie pracy wystawionym przez Syndyka Masy Upadłości (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...), a także zaświadczeniu wystawionym przez Archiwum Zakładowe obejmującym okres zatrudnienia w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, SA wymienione nie w wykazane Wykazie A, ale w Wykazie C załącznika do rozporządzenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd wskazał, iż zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.).

Stosownie do treści art. 2 ust. 5 w/w ustawy, rekompensata – odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

W myśl art. 21 ust. 1 w/w ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Ust. 2 art. 21 stanowi, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o których mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 23 ust. 2 w/w ustawy). Jako dodatek do kapitału początkowego, razem z kapitałem początkowym podlega waloryzacji.

A zatem należy wskazać, prawo do rekompensaty, zgodnie z w/w ustawą, mają osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej przez 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z

okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Nadto Sąd I instancji podniósł, iż w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, regulacja § 2 ust. 2 rozporządzenia z 1983 roku, statuująca ograniczenia dowodowe, nie znajduje zastosowania. W postępowaniu przed tym sądem, według art. 473 k.p.c., nie stosuje się bowiem żadnych ograniczeń dowodowych, a więc każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

W przedmiotowym stanie faktycznym wnioskodawca nie spełnia warunku co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lipca 1987 r. wskazuje, że wymieniona w pkt 1 poz. 24 działu XIV praca – kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, jest pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki i pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Sąd wskazał, iż w sprawie niesporne było, że w okresach 1 maja 1981 r. do 30 września 1991 r. oraz od 1 października 1991 r. do 18 kwietnia 1993 r. skarżący, zajmował odpowiednio stanowisko majstra.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie stanowiła natomiast ocena czy praca na zajmowanym przez wnioskodawcę na w/w stanowiskach była pracą w warunkach szczególnych i czy skarżący pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia.

Wnioskodawca w w/w spornych okresach pełnił funkcję majstra na budowach od 1981 r. Sprawował nadzór nad pracownikami pracującymi jako monterzy konstrukcji żelbetowych, spawaczy, cieśli, zbrojarzy i betoniarzy. Nadzorował montaż „wielkiej płyty”. Wykonywał zatem prace wymienione w pkt 1 poz. 24 działu XIV Wykazie A tj. prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozoru inżynieryjno – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, Jednakże poza tymi pracami, prowadził także nadzór BHP, nad tym czy pracownicy posiadają ubrania robocze, sprawdzał czy zatrudniony przez kadry pracownik ma wymagane orzeczenie lekarskie, zajmował się także dodatkowo kontrolowaniem czasu pracy pracowników i zapisywał w kontrolkach ile godzin dany pracownik przepracował danego dnia. Jako majster ubezpieczony składał kierownikowi obiektu sprawozdanie o wynagrodzeniu, premii. Skoro zatem spora część czasu pracy zajmowały ubezpieczonemu czynności administracyjne oraz inne czynności jak chociażby nadzór bhp, brak jest podstaw do uznania, iż wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Fakt otrzymania, od Syndyka Masy Upadłości (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) świadectwa pracy ze wskazaniem prac, wymienionych w zarządzeniu resortowym Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa oraz otrzymania takiego zaświadczenia z Archiwum Zakładowego z okresu zatrudnienia w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, nie mają wpływu na rozstrzygnięcie, gdyż wymieniony w tych dokumentach stanowiska, jak wykazały, wystawiające cytowane zaświadczenia podmioty – są wykazane nie w Wykazie A, ale

w Wykazie C. Stanowiły one zatem podstawę do przyznania wnioskodawcy innych przywilejów pracowniczych, niż uprawnienia do wcześniejszej emerytury.

Nadto Sąd Okręgowy podniósł, iż art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 w/w ustawy formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej, 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Przesłanka negatywna została zawarta w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jest nią nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Treść art. 21 ust. 2 w/w ustawy może budzić wątpliwości. Literalna wykładnia tego przepisu zdaniem Sądu prowadzi do wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS.

W konkluzji Sąd I instancji uznał, że wnioskodawca ze względu na nieprzepracowanie wymaganego ustawowo okresu 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz uzyskanie prawa do emerytury z dniem 7 sierpnia 2014 r. nie nabył prawa do rekompensaty.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, prowadzące do dokonania ustaleń sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i bezpodstawne przyjęcie, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w kwestionowanych okresach i nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, a co za tym idzie nie przysługuje mu prawo do rekompensaty, na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych;

- naruszenie prawa procesowego – art. 328 §2 kpc bowiem uzasadnienie nie zawiera danych pozwalających na kontrolę zaskarżonego wyroku, gdyż w uzasadnieniu Sąd nie wskazał czy odmawia zaliczenia, czy zalicza i w jakim zakresie pracę wykonywaną przez wnioskodawcę w Przedsiębiorstwie (...) od 24.04.1995 r. do 31.12.2008 r.;

- naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze , poprzez nieprzyznanie wnioskodawcy prawa do rekompensaty, na skutek nieuwzględnienia pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. i (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. – w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w spornych okresach;

- naruszenie prawa materialnego art. 21 w zw. z art. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS.

W konkluzji powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania.

Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 381 kpc pominął wniosek strony apelującej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania wnioskodawcy oraz świadka A. Z., gdyż nie było przeszkód, aby dowody te powołać przed Sądem I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Częściowo za zasadny należy uznać zarzut naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, prowadzące do dokonania ustaleń sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i bezpodstawne

przyjęcie, że ubezpieczony nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, a co za tym idzie, iż nie przysługuje mu prawo do rekompensaty, na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

P. należy, iż w sporze w niniejszej sprawie pozostawała między innymi okoliczność, czy wnioskodawca jako osoba urodzona po 31 grudnia 1948 r., przed 1 stycznia 2009 r. wykonywała przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wskazać należy, iż Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie pominął okoliczność, iż wnioskodawca legitymuje się świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o. w Ł., z którego wynika, iż w okresie od podjęcia zatrudnienia tj. od dnia 24.04.1995 r., do daty wystawienia tego świadectwa tj. do 17.11.2010 r., wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracę na stanowisku mistrza budowy tj. pracę w zakresie kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozoru inżynieryjno-technicznego, wymienioną w Wykazie A dziale XIV poz. 24 wykazu szczegółowego stanowiącego załącznik na 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i (...) z dnia 1.08.1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy podległych Ministrowi Budownictwa i (...), na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach.

Powyższy dokument nie został zakwestionowany przez organ rentowy, mało tego na jego podstawie zaliczono wnioskodawcy do okresów pracy w szczególnych warunkach, okres od 24.04 1995 r. do 31.12.1998 r. tj. okres 3 lat 6 miesięcy 28 dni.

Mając na uwadze, iż organ rentowy nie zakwestionował prawidłowości wystawienia powyższego świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nadto iż dokument ten nie budzi wątpliwości, co do jego zgodności z prawem, należy uznać, iż organ rentowy nieprawidłowo zaliczył ubezpieczonemu do okresów pracy w szczególnych warunkach okres od podjęcia pracy tj. od 24. 04. 1995 r. do 31. 12 1998 r. (tj 3 lata 6 miesięcy 28 dni, bowiem winien uwzględnić okres pracy objęty tym świadectwem do dnia 31 grudnia 2008 r.(tj. 13 lat 8 miesięcy 6 dni)..

Nadto w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji w sposób nieuprawniony uznał, iż wnioskodawca w okresie od 1.10.1991 r. do 18 . 04. 1993 r. będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) spółce z o.o. w Ł. na stanowisku majstra, nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracy w szczególnych warunkach. Prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, iż praca wykonywana przez wnioskodawcę w powyższym okresie, mieści się w pracach wymienionych w Wykazie A dziale XIV poz. 24, w których jako podstawowe są wykonywane prace wymienione w wykazie . Z materiału sprawy wnika bowiem, iż wnioskodawca w spornym okresie wykonywał prace wymienione w wykazie w spornym okresie wykonywał prace w zakresie dozoru inżynieryjno – technicznego na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe są wykonywane prace wymienione w wykazie.

Błędnie natomiast Sąd Okręgowy uznał, iż praca w warunkach szczególnych wykonywana przez wnioskodawcę, nie była pracą wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z materiału sprawy wynika bowiem, iż „inne czynności” wykonywane przez ubezpieczonego np. w zakresie nadzoru bhp polegające np. na skontrolowaniu czy nowoprzyjęty pracownik legitymował się zaświadczeniem lekarskim dopuszczającym go do pracy, lub czy pracownicy wyposażeni są w ubrania robocze, zapisywaniem ilości godzin przepracowanych przez podległych pracowników, składaniu kierownikowi obiektu sprawozdania o wynagrodzeniu i premii dla poszczególnych pracowników, były czynnościami marginalnymi, i jako takie nie mogą mieć wpływu na ocenę, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W konkluzji powyższego uznać należy, iż Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony uznał, iż wnioskodawca na datę 31. 12. 2008 r. nie legitymował się 15- letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uprawniającym do nabycia prawa do rekompensaty przewidzianej w omawianej ustawie.

Za uzasadniony należy również uznać zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 21 w zw. z art. 2 ust. 5 ustawy o emeryturach pomostowych.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tekst jed. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) zwanej dalej ustawą rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W ocenie Sądu Apelacyjnego interpretacji ust. 2 powyższego przepisu, należy dokonywać przy uwzględnieniu uregulowania zawartego w art. 2 ust. 5 ustawy zgodnie, z którym użyte w ustawie określenie rekompensata oznacza odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata jest zatem odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które rozpoczęły pracę przed 1.1.1999 r. i nie nabyły prawa do emerytury pomostowej w zamian za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (analogiczne stanowisko zajął Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25.11.2010 r. (K 27/09, OTK-A 2010, Nr 9, poz. 109).

Skoro jak wynika z powyższego celem rekompensaty jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, to przesłanka negatywna, o której mowa w art. 21 ust. 2 ustawy, na co wskazuje wykładnia funkcjonalna tego przepisu, zachodzi nie jak to przyjął Sąd I instancji , w każdym przypadku pobierania przez osobę ubiegającą się o rekompensatę, emerytury z FUS, a jedynie w przypadku pobierania emerytury przyznanej w obniżonym wieku emerytalnym np. na podstawie art. 46 w zw. z art. 32 lub 39 czy też art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe rozważania uznać należy, iż Sąd I instancji błędnie uznał, iż wnioskodawcy, który nabył prawo do emerytury, po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, nie przysługuje przedmiotowa rekompensata , z uwagi na wyłączenie zawarte w ust. 2 art. 21 omawianej ustawy.

W konkluzji powyższych rozważań Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzję organu rentowego i przyznał M. M. (2) prawo do rekompensaty, na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego, na podstawie § 13 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz.461 ze zm.).

Przewodniczący: Sędziowie: